

later
weten wij
kan men tijd niet meten in
drie keer slapen
komt een einde aan het prentverhaal
duurt het wachten te lang
of veel te kort
op een perron of voor de warme deur
sniijdt een lans ijskoud geliefden uit elkaar
vallen tranen in de sneeuw
later
weten wij
wordt tijd verziikt door afstand
groeien kinderen te vlug
door de verte heen

kom niet kloppen op mijn deur
met hout in je armen
het vuur brandt

kom
om je handen te verwarmen
de deur zal open staan

ken geen droefheid
als ik wachtende ben
en jij voorbijgaat
aan mijn huis

wachtende ben ik
vervuld van wachten
stroom ik over in
een klare bron van tijd

ik vraag geen tijd
ik vraag een plaats
zonder trede
een tafel vol tekens
een bladerdak met
blauwe regen

waar is de deur
om daar binnen te gaan
ik vraag geen tijd

naar saba

een kunstenaar wil geliefd zijn
en liefhebben als een kind
spelend met beelden en zandkastelen

de dichter vergist zich van brug
op zoek naar het ongrijpbare
want altijd is de reling te hoog

het paard versiert de weide
het gras is niet groen
de schilder heeft andere ogen

de kunstenaar wordt onvervalst oud
in het stuifmeel
van zijn verbeelding

niet waden
door het water met
god op je schouder
maar de veerschuit nemen
van de rusteloze dichter
langzaam de handen verplaatsen
op het touw
dromen horen happen
als vissen die
weer schichtig verdwijnen
geloven dat waterbloemen
ook in de winter bloeien
en kijken hoever nog
de platgetreden aarde
de reling naar boven
de andere kant